Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

29 март 2012 година*

„Жалба за отмяна — Държавни помощи — Схема за помощи, допускаща данъчна амортизация на финансовата репутация за придобиване на значителни дялови участия в чуждестранни дружества — Решение, с което схемата за помощи се обявява за несъвместима с общия пазар, без да се разпорежда възстановяване на помощите — Сдружение — Липса на лично засягане — Недопустимост“

По дело T-236/10

Asociación Española de Banca, установено в Мадрид (Испания), за което се явяват J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan и R. Calvo Salinero, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н R. Lyal и г-н C. Urraca Caviedes, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на член 1, параграф 1 и при условията на евентуалност на член 4 от Решение 2011/5/ЕО на Комисията от 28 октомври 2009 година относно данъчна амортизация на финансовата репутация за придобиване на значителни дялови участия в чуждестранни дружества C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), приведена в действие от Испания (ОВ L 7, стр. 48),

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: г-н L. Truchot (докладчик), председател, г-жа M. E. Martins Ribeiro и г-н A. Popescu, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

постанови настоящото

Определение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 С писмени въпроси, отправени през 2005 г. и през 2006 г. (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 и P-5509/06), няколко членове на Европейския парламент се обръщат към Комисията на Европейските общности във връзка с квалифицирането като държавна помощ на разпоредбата,

* Език на производството: испански.

предвидена в член 12, параграф 5, въведен в испанския Закон за корпоративния данък с Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (Закон 24/2001 за приемане на данъчни, административни и социални мерки) от 27 декември 2001 г. (BOE № 313 от 31 декември 2001 г., стр. 50493) и възпроизведен в Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (Кралски законодателен декрет 4/2004 за одобряване на изменения текст от Закона за корпоративния данък) от 5 март 2004 г. (BOE № 61 от 11 март 2004 г., стр. 10951) (наричана по-нататък „спорната схема“). Комисията отговаря по същество, че съгласно информацията, с която разполага, спорната схема явно не попада в приложното поле на правилата за държавните помощи.

2 С писма от 15 януари и 26 март 2007 г. Комисията иска от испанските власти да предоставят информация, въз основа на която тя да може да прецени обхвата и последиците от спорната схема. С писма от 16 февруари и 4 юни 2007 г. Кралство Испания представя на Комисията исканата информация.

3 С факс от 28 август 2007 г. Комисията получава жалба от частен оператор, в която се твърди, че спорната схема представлява държавна помощ, несъвместима с общия пазар.

4 С Решение от 10 октомври 2007 г. (резюме в ОВ C 311, стр. 21) Комисията открива официалната процедура по разследване на спорната схема.

5 С писмо от 5 декември 2007 г. Комисията получава становището на Кралство Испания относно решението за откриване на формална процедура. Между 18 януари и 16 юни 2008 г. Комисията получава становищата и на 32 заинтересовани трети лица, в това число и на жалбоподателя — Asociación Española de Banca. С писма от 30 юни 2008 г. и от 22 април 2009 г. Кралство Испания отговаря на становищата на заинтересованите трети лица.

6 На 18 февруари 2008 г. и 12 май и 8 юни 2009 г. се провеждат технически заседания с испанските власти. Други технически заседания се провеждат и с някои от 32-те заинтересовани трети лица.

7 С писмо от 14 юли 2008 г. и с писмо по електронната поща от 16 юни 2009 г. Кралство Испания предоставя допълнителна информация на Комисията.

8 Комисията приключва процедурата по отношение на придобиването на дялови участия в рамките на Европейския съюз с приемането на Решение 2011/5/ЕО от 28 октомври 2009 година относно данъчна амортизация на финансовата репутация за придобиване на значителни дялови участия в чуждестранни дружества C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), приведена в действие от Испания (ОВ L 7, стр. 48, наричано по-нататък „обжалваното решение“).

9 С обжалваното решение се обявява за несъвместима с общия пазар спорната схема, която се състои в данъчно предимство, позволяващо на испанските дружества да амортизират финансовата репутация, която произтича от придобиването на дялово участие от чуждестранни дружества, в случаите когато тази схема се прилага по отношение на придобивания на дялови участия в дружества, установени в рамките на Съюза.

10 Член 1, параграфи 2 и 3 от обжалваното решение обаче дават възможност прилагането на спорната схема да продължи в съответствие с принципа на защита на оправданите правни очаквания по отношение на придобивания на дялови участия, извършени преди публикуването в *Официален вестник на Европейския съюз* на решението на Комисията за започване на официална процедура по разследване на 21 декември 2007 г., както и по отношение на придобивания на дялови участия, чието осъществяване, подлежащо на задължително одобрение от регулаторен орган, до който е било изпратено уведомление за операцията преди тази дата, е започнало по неотменим начин преди 21 декември 2007 г.

Производство и искания на страните

11 Настоящата жалба е подадена от жалбоподателя в секретариата на Общия съд на 21 май 2010 г.

12 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 30 септември 2010 г., Комисията повдига възражение за недопустимост на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд.

13 На 16 ноември 2010 г. жалбоподателят представя становището си относно възражението за недопустимост, направено от Комисията.

14 Жалбоподателят по същество моли Общия съд:

— да приеме жалбата за допустима,

— да отмени член 1, параграф 1 от обжалваното решение,

— при условията на евентуалност да отмени член 4 от обжалваното решение, тъй като предвижда задължение за възстановяване по сделките, извършени преди публикуването в Официален вестник на обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

15 Комисията моли Общия съд:

— да обяви жалбата за недопустима,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

16 По силата на член 114, параграф 1 от Процедурния правилник, ако някоя от страните поиска това, Общият съд може да се произнесе по недопустимостта, без да разглежда спора по същество. Съгласно параграф 3 от същия член производството преминава в устна фаза, освен ако Общият съд не реши друго. В настоящия случай Общият съд счита, че разполага с достатъчно данни от материалите по преписката, и решава да не провежда устна фаза на производството.

17 Комисията твърди, че настоящата жалба е недопустима, тъй като жалбоподателят не е доказал, че е имал процесуална легитимация за обжалване на решението.

18 Съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС „[в]сяко физическо или юридическо лице може да заведе иск, съгласно условията, предвидени в първа и втора алинея, срещу решенията, които са адресирани до него или които го засягат пряко и лично, както и срещу подзаконови актове, които го засягат пряко и които не включват мерки за изпълнение“.

19 Следва да се напомни, че сдружение, на което е възложено да защитава колективните интереси на членовете си, каквото е жалбоподателят, по принцип има право да подаде жалба за отмяна на окончателно решение на Комисията в областта на държавните помощи само в две хипотези, а именно: първо, ако самите предприятия, които то представлява, или някои от тях имат процесуална легитимация за това, и второ, ако то може да претендира наличие на собствен интерес, по-специално поради това че актът, чиято отмяна се иска, е засегнал положението му на преговаряща страна (Решение на Съда от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum

187/Комисия, C-182/03 и C-217/03, Recueil, стр. II-5479, точка 56, Решение на Общия съд от 12 декември 1996 г. по дело AIUFASS и AKT/Комисия, T-380/94, Recueil, стр. II-2169, точка 50 и Решение от 9 септември 2009 г. по дело Diputación Foral de Álava и др./Комисия, T-227/01-T-229/01, T-265/01, T-266/01 и T-270/01, Сборник, стр. II-3029, точка 108).

20 Жалбоподателят основава процесуалната си легитимация главно на тази на своите членове.

21 Независимо че в становището си относно възражението за недопустимост твърди, че „защитава интересите на всичките си членове, които са засегнати пряко и лично от обжалваното решение“, жалбоподателят предоставя доказателства за установяване на процесуалната легитимация само на трима от тях — на Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (наричано по-нататък „BBVA“) и на Banco Santander, SA, които са обжалвали решението (съответно дело T-225/10 и дело T-227/10), както и на Banco Popular Español SA, което не е обжалвало решението.

22 По отношение на BBVA и Banco Santander Комисията твърди, че жалбоподателят не може да представлява интересите им, тъй като те сами си ги защитават в рамките на подадените от тях жалби срещу обжалваното решение.

23 В това отношение следва да се напомни, че съгласно съдебната практика първата хипотеза за допустимост на жалба, подадена от сдружение, на което е възложено да представлява членовете си (вж. точка 19 по-горе), е когато, като подава жалбата, сдружението се субституира в правата на един или няколко от представляваните от него членове, при условие че самите членове могат да подадат допустима жалба (Решение по дело AIUFASS и AKT/Комисия, посочено по-горе, точка 50 и Определение на Общия съд от 18 септември 2006 г. по дело Wirtschaftskammer Kärnten и best connect Ampere Strompool/Комисия, T-350/03, непубликувано в Recueil, точка 25).

24 Както посочва Общият съд в Решение от 6 юли 1995 г. по дело AITEC и др./Комисия (T-447/93-T-449/93, Recueil, стр. II-1971, точка 60), подаването на жалба от сдружение предоставя процесуални предимства, тъй като позволява да се избегне подаването на голям брой различни жалби срещу едни и същи решения. В този смисъл първата хипотеза за допустимост на жалба, подадена от сдружение, предполага, че сдружението действа вместо членовете си. Следователно, когато дадено сдружение представлява членовете си, подадената от него жалба за отмяна би била допустима, ако самите тези членове не са подали жалба, въпреки че са имали такова право.

25 В Решение от 11 юни 2009 г. по дело Confservizi/Комисия (T-292/02, Сборник, стр. II-1659, точка 55) Общият съд е приел, че сдружението жалбоподател не представлява интересите на тези от неговите членове, които сами са подали жалби по дела T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 и T-189/03, тъй като те сами защитават интересите си в рамките на тези производства. За разлика от поддържаното от жалбоподателя, фактът, че това не е единственото съображение, поради което жалбата по посоченото дело е била приета за недопустима, не позволява да се счита, че то е погрешно или че противоречи на съдебната практика.

26 В това отношение следва да се отбележи, че цитираните от жалбоподателя решения не противоречат на възприетия в съдебната практика подход. Всъщност с тези решения Общият съд се произнася по колективни жалби, подадени от едно или повече сдружения и от един или повече членове. Съгласно постоянната съдебна практика обаче, щом като за една от страните по колективна жалба е прието, че има процесуалната легитимация, тази на останалите страни не следва да се разглежда (Решение на Съда от 24 март 1993 г. по дело CIRFS и др./Комисия, C-313/90, Recueil, стр. I-1125, точка 31). В този смисъл, за разлика от твърдяното от жалбоподателя, по-голямата част от решенията, които той цитира, реално се ограничават до приемането на жалбата за допустима въз основа на процесуалната легитимация на един или

няколко от членовете на асоциацията, без Общият съд да се произнася по процесуалната легитимация на сдружението (Решение на Общия съд от 27 април 1995 г. по дело AAC и др./Комисия, T-442/93, Recueil, стр. II-1329, точка 55, Решение по дело AITEC и др./Комисия, посочено по-горе, точка 82, Решение от 22 октомври 1996 г. по дело Skibsværftsforeningen/Комисия, T-266/94, Recueil, стр. II-1399, точка 51 и Решение от 17 юни 1999 г. по дело ARAP и др./Комисия, T-82/96, Recueil, стр. II-1889, точки 39—41).

27 Единствено в Решение от 4 март 2009 г. по дело Associazione italiana del risparmio gestito и Fineco Asset Management/Комисия (T-445/05, Сборник, стр. II-289) Общият съд се произнася изрично по допустимостта на жалба, подадена от сдружение, след като приема за допустима жалбата, подадена от един от членовете му, за да изведе допустимостта на първата жалба от тази на втората жалба (точка 56 от решението). При все това оттук не може да се изведе общо правило за допустимост на жалби, подадени от сдружения, съгласно което последните имат процесуална легитимация само ако членовете им имат такава, без оглед на това дали са подали жалба. Всъщност по посоченото дело членът на сдружението, което е жалбоподател, не е подал отделна жалба, а е подал такава заедно със сдружението, така че процесуалното предимство, посочено в точка 24, по-горе, не е било нарушено.

28 Цитираното от жалбоподателя Решение на Общия съд от 21 май 2010 г. по дело Франция и др./Комисия (T-425/04, T-444/04, T-450/04 и T-456/04, Сборник, стр. II-2099) също не позволява да се изведе такова правило, тъй като в него Общият съд не се е произнесъл по допустимостта на жалбата, подадена от сдружението жалбоподател по дело T-456/04. Най-напред следва да се напомни, че жалба на сдружение може да се приеме за допустима, независимо че членовете му също са подали такава, когато е налице засягане на негови собствени интереси (вж. точка 19 по-горе). Освен това Решение на Общия съд от 7 юни 2006 г. по дело UFEX и др./Комисия (T-613/97, Recueil, стр. II-1531), което жалбоподателят също цитира и което е по жалба, подадена от сдружение и трима от неговите членове, не са изложени каквито и да било съображения относно допустимостта на жалбата.

29 Освен това, за разлика от поддържаното от жалбоподателя, подобен подход не лишава член 263 ДФЕС от полезно действие и не засяга нито принципа на правна сигурност, нито установеното право на защита. При него допустимостта на жалби на сдружения действително се обвързва с липсата на подадени жалби от други страни, в случая от членове на тези сдружения. Това обаче не означава, че посоченият подход може да се разглежда като източник на неустановеност или на несигурност, тъй като е правомерно да се очаква, че сдружение, на което е възложено да защитава интересите на членовете си, ще бъде уведомено за подадените от тях жалби, както и обратното. Освен това недопустимостта на жалба на сдружение поради наличие на жалби, подадени от негови членове, не засяга полезното действие на член 263 ДФЕС, нито на установеното право на защита, тоест по същество и правото на ефективна съдебна защита. Всъщност съществуват две хипотези — или сдружението подава жалба, за да защити интереси на свои членове, които имат процесуална легитимация, и за допустима се обявява жалбата на члена на сдружението или тази на сдружението, в зависимост дали някой от членовете е подал от свое име жалба, или сдружението подава жалба, за да защити свои собствени интереси, която може да се приеме за допустима, въпреки че членовете му са подали жалби, ако се установи, че то наистина има такива интереси (вж. точки 42—46 по-долу).

30 Поради това настоящата жалба не може да се приеме за допустима въз основа на обстоятелството, че жалбоподателят представлява BBVA и Banco Santander, тъй като последните са подали жалби от свое име, без при това да е необходимо да се разглежда допустимостта на подадените от тези дружества жалби.

31 Що се отнася до посоченото от жалбоподателя при условията на евентуалност дружество Banco Popular Español, към писменото си становище относно възражението за недопустимост то е представило документ, доказващ прилагането от него на спорната схема през 2007 г. и 2008 г.,

по-специално за придобиване на дялово участие в португалско дружество през юни 2003 г. Жалбоподателят уточнява обаче, че на Banco Popular Español не е било наложено възстановяване.

32 В това отношение жалбоподателят поддържа, първо, като се основава на съдебната практика, че признаването на наличие на лично засягане на получател на помощ, предоставена по силата на схема за помощи, обявена за неправомерна и несъвместима, не може да се ограничи до случаите, когато му е наложено възстановяване на тази помощ. Според жалбоподателя задължението за възстановяване всъщност може да се разглежда от съдебната практика само по съображения за изчерпателност.

33 Този довод трябва да се отхвърли. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика по принцип е допустимо предприятие да подаде жалба за отмяна на решение на Комисията, с което се забранява схема за предоставяне на помощи в даден сектор, само ако е засегнато от решението поради принадлежността си към съответния сектор и поради качеството си на потенциален получател по посочената схема. Всъщност по отношение на споменатото предприятие такова решение представлява мярка с общо приложение, която се прилага към обективно определени положения и поражда правни последици спрямо категория лица, посочени общо и абстрактно (вж. Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Италия/Комисия, C-298/00 P, Recueil, стр. I-4087, точка 37 и цитираната съдебна практика и Решение на Общия съд от 11 юни 2009 г. по дело Acegas/Комисия, T-309/02, Сборник, стр. II-1809, точка 47 и цитираната съдебна практика).

34 Щом обаче предприятието жалбоподател е засегнато от разглежданото решение не само като предприятие от съответния сектор, което може да бъде потенциален получател по разглежданата схема за помощи, но и като действителен получател на индивидуална помощ, предоставена в рамките на тази схема и чието възстановяване е разпоредено от Комисията, то е лично засегнато от посоченото решение и подадената от него жалба срещу това решение е допустима (вж. в този смисъл Решение на Съда от 19 октомври 2000 г. по дело Италия и Sardegna Lines/Комисия, C-15/98 и C-105/99, Recueil, стр. I-8855, точки 34 и 35 и Решение на Общия съд от 10 септември 2009 г. по дело Banco Comercial dos Açores/Комисия, T-75/03, непубликувано в Сборника, точка 44).

35 Решенията, цитирани в точка 33, по-горе, както и решенията, цитирани от жалбоподателя, по един и същи начин обвързват личното засягане на жалбоподател вследствие на решение, с което дадена схема за помощи се обявява за несъвместима, с доказването на качеството му на действителен получател на индивидуална помощ, която е предоставена в рамките на тази схема и чието възстановяване е разпоредено от Комисията (Решение на Общия съд от 20 септември 2007 г. по дело Salvat père & fils и др./Комисия, T-136/05, Сборник, стр. II-4063, точка 70, Решение от 11 юни 2009 г. по дело ACEA/Комисия, T-297/02, Сборник, стр. II-1683, точка 45 и Решение по дело AEM/Комисия, T-301/02, Сборник, стр. II-1757, точка 45). От тази формулировка, която поставя задължението за възстановяване на една и съща плоскост с качеството на действителен получател на жалбоподателя, не може да се заключи, че изискването за наличие на такова задължение е от второстепенно значение или че дори е излишно.

36 Освен това следва да се подчертае, че Решение на Общия съд от 28 ноември 2008 г. по дело Hôtel Cipriani и др./Комисия (T-254/00, T-270/00 и T-277/00, Сборник, стр. II-3269, точка 84), което жалбоподателят също цитира, се ограничава до отбелязване на двете посочени по-горе условия и че дори предоставя особено значение на разпореждането за възстановяване, като приема, че в случая индивидуализирането произтича от особеното накърняване с разпореждането за възстановяване на интересите на напълно определяемите членове на този затворен кръг. Като се произнася по жалбата срещу това решение, Съдът посочва, че Общият съд правилно приема, че предприятията жалбоподатели имат процесуална легитимация, тъй като са лично засегнати от

спорното решение, поради това че разпореждането за възстановяване на съответните помощи засяга в особена степен правното положение на тези лица (Решение на Съда от 9 юни 2011 г. по дело Comitato „Venezia vuole vivere“ и др./Комисия, C-71/09 P, C-73/09 P и C-76/09 P, Сборник, стр. I-4727, точка 51). Следователно, когато обжалван акт изисква възстановяване на предоставени по дадена схема помощи, лично засегнати от този акт са единствено жалбоподателите, за които се отнася задължението за възстановяване (Определение на Общия съд от 21 март 2012 г. по дело Ebro Foods/Комисия, T-234/10, непубликувано в Сборника, точка 28).

37 На второ място, жалбоподателят твърди, че изключването на извършените до 21 декември 2007 г. сделки от обхвата на задължението за възстановяване по силата на принципа на защита на оправданите правни очаквания не е окончателно поради жалбата срещу този пункт от разпоредителната част на обжалваното решение, подадена от Deutsche Telekom по дело T-207/10.

38 С тези доводи жалбоподателят смесва условието за допустимост на личното засягане с това на правния интерес. Всъщност, макар че правният интерес може да бъде доказан по-конкретно с подадени пред националния съд жалби след подаването на жалба пред съда на Съюза (Решение на Общия съд от 22 октомври 2008 г. по дело TV 2/Danmark и др./Комисия, T-309/04, T-317/04, T-329/04 и T-336/04, Сборник, стр. II-2935, точки 78—82), личното засягане на физическо или юридическо лице се преценява към деня на подаване на жалбата и зависи само от обжалваното решение. Така например лице, лично засегнато от решение, с което дадена помощ се обявява за несъвместима с общия пазар и с което се разпорежда нейното възстановяване, продължава да бъде лично засегнато, макар и впоследствие да се окаже, че от него няма да се търси възстановяване (вж. в този смисъл Решение по дело Comitato „Venezia vuole vivere“ и др./Комисия, посочено по-горе, точка 56 и заключението на генералния адвокат Trstenjak по това дело, Сборник, стр. I-4727, точки 81 и 82).

39 Освен това следва да се напомни, че за да бъде лично засегнат от обжалвания акт, жалбоподателят трябва да докаже своята принадлежност към един затворен кръг, т.е. към група, която не може вече да бъде разширявана след приемането на обжалвания акт (вж. в този смисъл Решение на Съда от 26 юни 1990 г. по дело Sofrimport/Комисия, C-152/88, Recueil, стр. I-2477, точка 11 и Решение на Съда по дело Белгия и Forum 187/Комисия, посочено по-горе, точка 63).

40 Поради това в настоящия случай евентуалната отмяна на член 1, параграф 2 от обжалваното решение от Общия съд и следващото от нея възстановяване на спорните помощи от Banco Popular Español не позволяват да се приеме, че последното дружество е лично засегнато.

41 Следователно настоящата жалба не може да се приеме за допустима и на основание на обстоятелството, че жалбоподателят представлява Banco Popular Español.

42 В подкрепа на допустимостта на жалбата си при условията на евентуалност жалбоподателят се позовава на собствен интерес вследствие на участие в официалната процедура по разследване.

43 Съгласно постоянната съдебна практика, установена в рамките на жалби, подадени от сдружения, и по-специално в указаните от жалбоподателя Решение на Съда от 2 февруари 1988 г. по дело Kwekerij van der Kooy и др./Комисия (67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219) и Решение на Съда по дело CIRFS и др./Комисия, посочено по-горе, жалбоподател наистина може да бъде лично засегнат поради активното си участие в процедурата, довела до приемането на обжалвания акт. Става въпрос обаче за особени положения, при които жалбоподателят е заемал позиция на преговарящ — ясно очертана и тясно свързана със самия предмет на решението, поставяща го във фактическа обстановка, която го отличава от всяко друго лице (вж. в този смисъл Решение на Съда от 9 юли 2009 г. по дело 3F/комисия, C-319/07 P, Сборник, стр. I-5963, точки 85—95 и цитираната съдебна практика).

44 В частност от Решение на Съда от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737, точка 58) е видно, че ролята на сдружение, която не надхвърля упражняването на процесуалните права, признати на заинтересованите лица от член 108, параграф 2 ДФЕС, както и от член 1, буква з) и член 20 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО [108 ДФЕС] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), не може да се приравни на тази на жалбоподателите в случаите, по които са постановени Решение по дело Kwekerij van der Kooy и др./Комисия и Решение по дело CIRFS и др./Комисия, посочени по-горе.

45 Решенията, цитирани от жалбоподателя, не позволяват да се постави под въпрос това тълкуване на Решение по дело Kwekerij van der Kooy и др./Комисия, посочено по-горе. Всъщност точка 35 от Решение по дело AAC и др./Комисия, посочено по-горе, е включена в частта от решението „Доводи на страните“ и се отнася до съображение на Комисията за оспорване на допустимостта на жалбата, подадена от Association des amidonneries de céréales de la CEE (AAC), като съдържа тълкуването ѝ на Решение по дело Kwekerij van der Kooy и др./Комисия, посочено по-горе. Освен това в точка 89 от Решение по дело Diputación Foral de Álava и др./Комисия, посочено по-горе, която жалбоподателят също цитира, Общият съд е приел, че поради участието си в административното производство встъпилата страна има интерес от изхода на дело. В този смисъл Общият съд се е произнесъл по условие, което е различно от разглежданото, а именно по условието за интерес от изхода на дело, което е необходимо за встъпване в дело и е установено в член 40, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз.

46 В настоящия случай, след като също както останалите заинтересовани страни жалбоподателят се е ограничил с представянето на становище в официалната процедура по разследване, жалбата му не може да се приеме за допустима на основание на защита на собствените му интереси в рамките на процедурата, в резултат на която е прието обжалваното решение.

47 Поради това настоящата жалба следва да се отхвърли като недопустима.

По съдебните разноски

48 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като е загубил делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати както направените от него съдебни разноски, така и тези на Комисията в съответствие с направените от нея искания.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

определи:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Asociación Española de Banca да заплати съдебните разноски.

Постановено в Люксембург на 29 март 2012 година.

Секретар
E. Coulon

Председател
L. Truchot